

BALADA DE MONTJUÏC

He arribat a l'alba per no trobar ningú.
Hi ha encara llums encesos als dipòsits de gas
i a les grues del port.
El mar enfronta la ciutat boirosa.
Tot és com sempre, penso: no calia venir.
Però el cert és que torno, m'agrada retrobar
aquest morro estripat per barrancs i pedreres,
promontori amb gangrena de cementiri al flanc.

No vol ser un parc d'estàtues fora del temps. Defensa
el seu passat de fars, afusellats, barraques.
L'exacta i empedrada memòria dels murs,
tots els senyals gravats en els troncs dels xiprers.
Quan de la passió només m'excita
sentir que l'he perdut,
Montjuïc dintre meu alça el perfil abrupte
on sempre reconec les meves ombres:
amors vençuts com restes de la torre del guaita,
i anys de la meva vida com bronze de canons
per fondre monuments a generals sinistres.
El ressò de l'oblit com el cop sord
dels cossos de les bèsties en caure pel canyet.
Records que tinc ocults com fa el fossat,
que guarda sota estores de roses i tulipes
les passes de les víctimes i les dels assassins.
Dins meu hi ha els arbres vells
i verds que embolcallaven
les fonts i xiringuitos, els balls de patacada.
Dins meu hi ha encara músiques de festes als afores,
la fosca dels meublés, els ulls dels anarquistes,
l'odi de la ciutat vers els murs militars.

He arribat a l'alba per no trobar ningú.
Les cascades sense aigua em miren com uns ulls
amb el rímel estès corregut per la ressaca.
Plenes d'escombraries, les pedreres
són l'estrat més profund de les fonts lluminoses,
del parc d'atraccions on la nòria gira
com la melancolia: això és el passat,

són els dies perduts. I començo a estimar
-ara que és destruït- un temps que, quan va ser,
no vaig ni respectar. I estimo aquest record
que fa ressonar el vent entre els tirants d'acer
damunt la vela blanca desplegada a l'estadi.

Montjuïc és la culpa al mig de la ciutat.
Deixo la mà sobre un canó de bronze
mentre s'alça dins meu una muntanya muda
que té oculta la història de tots.
He arribat a l'alba per no trobar ningú:
només un canó fred que, si l'acaricio,
és talment un gos llop indiferent.

JOAN MARGARIT